

ske Arbejderbefolkning, som jo dog ogsaa hører til Landets Borgere, og staar det den Dag i Dag, men jeg har ikke mærket nogen Nedtrykthed der, ej heller har jeg mærket, at der er nogen Nedtrykthed hos den store jævne Befolkning ude paa Landet, hos Gaardmænd eller Husmænd, i den antydede Retning. Jeg tror saaledes, at det maa være i snævre Kredse, man finder denne Nedtrykthed; jeg har ikke mærket den.

Men kunne vi saaledes ikke stemme for Finansloven paa Grund af de Bevillinger til Militærvæsenet, der staa paa den, vil det paa den anden Side være os ret umuligt at stemme imod den. Den højtærede Finansminister nævnedes i sit Indledningsforedrag, at der er en Række sociale Spørgsmaal, som have deres Rod i Finansloven og finde deres Støtte der, og det vilde være ret uforsvarligt, set fra vort Synspunkt, at stemme mod en Lov, der danner Grundlaget for saa mange store sociale Sager. Vi ville derfor være henviste til at indtage den samme Stilling i Aar, som vi gennem en Aarrække have indtaget til Finansloven, nemlig den at undlade at stemme.

Jeg vilde gerne benytte Lejligheden til at rette nogle enkelte Forespørgsler til den høje Regering og de enkelte Ministre. Først vil jeg gerne erindre den højtærede Konseilspræsident om det Løfte, han gav mig i Fjor, at der skulde fremkomme en Valgkredslov i Aar. Nu staa vi forhaabentlig saaledes, at Samlingen ikke kan trække ret meget længere ud, men endnu have vi intet hørt til, at den højtærede Konseilspræsident agter at indfri dette Løfte. Det eneste, man har sporet deraf, er, at den højtærede Indenrigsminister har meddelt Københavns og Frederiksberg Kommuner, hvorledes Valgkredsene vilde forme sig indenfor disse Kommuner. Men disse Kommuner svarede straks pr. omgaaende, at de vare meget vel tilfredse med Ordningen, og det har altsaa ikke kunnet forhale denne Sag. Vi have fra Socialdemokratiets Side gentagne Gange foreslaaet nedsat en Kommission til at tage denne Sag under Overvejelse og fremkomme med Forslag, men den højtærede Konseilspræsident udtalte i Fjor, at en Kommission behøvedes ikke, det var en ganske nem og meget simpel Sag at opfylde Grundlovens Bestemmelser, det kunde de ministerielle Embedsmænd godt gøre. Man fik det Indtryk, at han mente, det kunde gøres i en Fart, men nu er der altsaa gaaet et Aar paa nogle ganske faa Dage nær, siden den Udtalelse faldt, og

endnu have vi ikke set noget i den Retning. Enten maa jo Sagen ikke være saanem at gaa til, som den højtærede Konseilspræsident mente — jeg synes nu alligevel, at den højtærede Konseilspræsident har Ret, for det kan dog ikke være saafortærdelig vanskeligt, og det har jo ogsaa vist sig, at det er gaaet ret nemt for Københavns og Frederiksbergs Vedkommende, hvor dog Vanskelighederne ere størst — eller, hvis man ikke kan se saaledes paa det, kunde man ogsaa tænke sig, at den højtærede Regering ikke ønskede Sagen fremmet og ikke ønskede Valgkredsene delte til det forestaaende Folketingsvalg i 1909. Jeg kunde meget ønske at vide, hvilket af disse to Alternativer der er det rigtige: om det enten ikke er nemt, eller Regeringen ikke ønsker det, og i sidste Fald, hvilke Grundene til, at den ikke ønsker det, da ere. Men i alt Fald vil jeg gerne henstille til Regeringen, at denne Sag kommer frem i denne Samling. Befolkningen vil saa i Sommer have Tid til at se paa Forslaget, gøre sig bekendt med det og drøfte Sagen, og vi ville til næste Vinter være klare til at vedtage Loven, og det vil sikkert ske. Der ligger jo nemlig ikke, saa vidt jeg kan se, nogen Sten paa den Lovs Vej. Fra Højres Side blev der allerede for nogle Aar siden sagt, at naar man ikke kunde komme frem ad anden Vej, maatte man opfylde Grundloven, og Højre erklærede sig derved villigt til at være med til at opfylde Grundlovens Bestemmelse, altsaa til en ændret Valgkredsdeling, en mere retfærdig Fordeling af Valgkredsene end den, vi have nu, der jo som bekendt er noget af det uretfærdigste, man har. Og at Regeringspartiet, som netop ved sin Kamp for Grundloven og sit Krav til det Parti, som den Gang sad ved Magten, om at opfylde Grundloven kom frem til sin Stilling, ikke skulde ville være med til at opfylde Grundlovens Bestemmelser, kan man ikke tænke sig. Og endelig have vi jo allerede for Aar tilbage rettet Opfordringer, og stærke Opfordringer, til Regeringen om at opfylde Grundloven. Der er saaledes ingen Tvivl om, at hvis Loven nu blev trykt og forelagt i Slutningen af Rigsdagssamlingen, og den i Sommer kom til Befolkningens Kundskab, vilde der ikke være noget i Vejen for, at den vilde kunne blive Lov næste Aar. Den ærede Konseilspræsident har jo indrømmet, at den anden Vej er spærret. Det Forsøg, som den højtærede Konseilspræsident var inde paa, at forandre Grundloven, er strandet saa uheldigt,